

INTERVIEW MET... SJORS POELS

Als Sjors Poels, na een pittige training, de lege kantine van de Horstacker binnenkomt, oogt hij zo fris als een hoentje. Met een brede glimlach steekt hij een kolossale hand uit, waar die van mij wel twee keer in past, en die van “PA” Lisa wel vier keer. Ontspannen gaat hij zitten en hij blijkt een vlotte en gezellige prater te zijn.

Zijn “lichaamsstats” zijn ideaal voor een basketbalspeler: 2.10 m lang en 110 kilo schoon aan de haak. Over de kracht van dit lichaam kan MM-mascotte Maxx meepraten. Bij het voorstellen van de spelers vóór een wedstrijd botst Sjors altijd even tegen Maxx aan. Maxx vliegt dan enkele meters gratis business-class.

Sjors(23) is zijn sportleven begonnen als voetballer. Geboren in Wanssum, verhuisde het gezin Poels naar Meerlo, waar hij van zijn vijfde tot zijn elfde het doel verdedigde van de plaatselijke S.V. Meerlo United. En waar zijn collega-keepers bij de junioren volstrekt kansloos waren op een schot net onder de lat, hoefde Sjors maar een klein sprongetje te maken om zulke schoten uit zijn doel te ranselen. Een gouden carrière als doelman lag in het verschiet, ware het niet dat hij door een groepje oudere jongens uitgenodigd werd om mee te doen met een potje basketbal op het grasveld in het centrum van Meerlo. Een hele eer, want niet iedereen mocht zomaar met die groep “ouderen” meedoen. Sjors merkte voor de tweede keer in zijn nog jonge leven dat lengte zo zijn voordelen kan hebben. Hij raakte verslingerd aan zijn nieuwe sport.

Op het voortgezet onderwijs in Horst werd het voetbal definitief ingewisseld voor basketbal. Hij vond onderdak bij de Jumpers '76 in Venray. “Ik had wel een ontzettend strenge coach, maar ik heb er heel veel geleerd. Vooral discipline in het spel. Daarnaast hadden we toch ook heel veel plezier!” aldus Sjors. Steeds enthousiaster vertelt hij verder: “Op dinsdag en donderdag was het trainen en in het weekend een wedstrijd. Ik vond het trainen zo leuk, dat het voor mij wel iedere avond had gemogen. Na vier jaar Jumpers kon ik daar niet veel meer leren en ging met coach Patrick Klomp mee naar Wyba”. Daar speelde hij in junioren 2 Hoofdklasse en trainde mee met junioren 1 onder leiding van coach Chris Donkers!(Inderdaad, “onze” Chris!). Na één jaar Wyba, Sjors was inmiddels 17 jaar, mocht hij naar de junioren van Eiffel, waar Michael Schuurs één van de coaches was. Omdat hij ook in Eiffel Heren 2 speelde had hij soms twee trainingen na elkaar. “Ik vond dat heerlijk, maar mijn benen waren dan wel compleet leeg!” aldus Sjors.

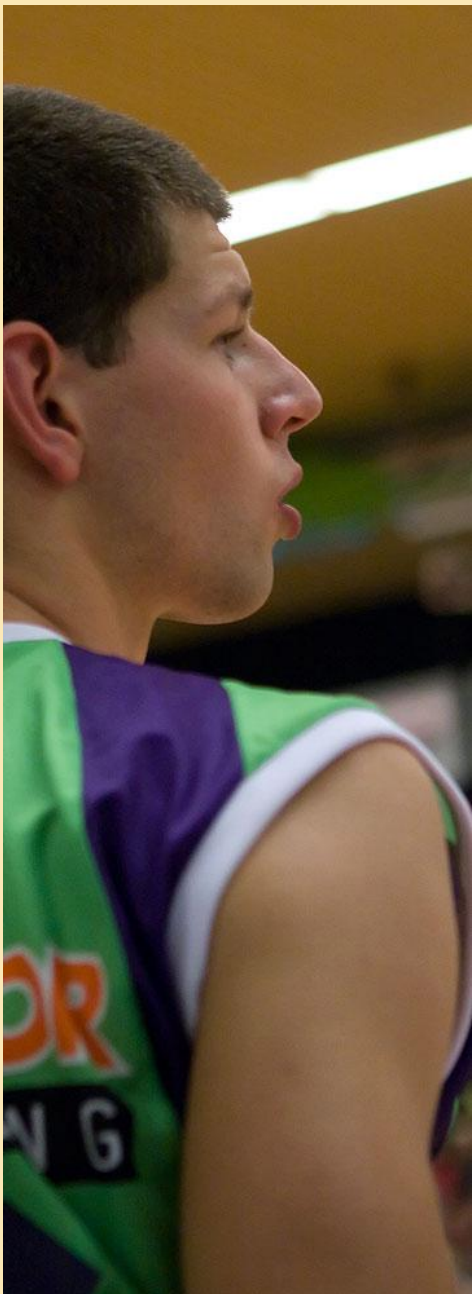
Het jaar daarna kwam een droom uit voor Sjors Poels: spelen in de Eredivisie met Eiffeltowers, dat bovendien dat jaar ook Europees speelde. Coach Randy Wiel heeft hem vooral op de centerpositie veel geleerd. Het aantal speelminuten was dat jaar overigens nog vrij beperkt. De zwerftocht door basketland ging verder. Sjors kreeg een contract bij Groningen Capitals. Ver van zijn geliefde Limburg, en niet te vergeten van zijn ouders, ging hij het grote avontuur aan. Die eerste maanden daar waren moeilijk, niet in de laatste plaats door de keiharde aanpak van coach Ton Boot. Sjors: “Het waren twee keiharde jaren. Ik heb veel geleerd, vooral op het gebied van speldiscipline. Ik heb er meer op

mijn donder gekregen dan dat ik er gespeeld heb!” Leuk was wel dat ik een tijdje met het Nederlands team heb mogen meetrainen. Omdat de druk toen wel erg groot was ben ik er zelf mee gestopt.

De opluchting moet groot geweest zijn toen Sjors op 20-jarige leeftijd terug zuidwaarts kon keren, en bij de Matrixx Magixx kwam. Het was echt thuiskomen. Hij kende Michael en Frans nog van vroeger en de weg naar Meerlo was een stuk korter geworden. Hij kreeg een 3-jarig contract.

Het eerste jaar, samen met o.a. Tyler Smith en Chris Copeland speelde hij heel wat minuten. Dit in tegenstelling tot zijn tweede seizoen bij MM. Hij had het moeilijk om zijn plek te vinden. Maar ja, de concurrentie was dan ook niet mis: Erik Nelson, Nick Domhof, Ryan Sears en Thijs Vermeulen, om er maar enkele te noemen.

Tja, en dan dit jaar. Hij is zelf heel bescheiden en ik zeg het maar voor hem, dat hij aan een uitstekend seizoen bezig is. “Ja, het gaat best lekker. Michael en Lukas geven me veel vertrouwen en ik zit prima in mijn vel. Ik weet ook goed mijn plaats in het team. Ik kan met iedereen goed opschieten en de sfeer in het team is fantastisch!”

Als ik over zijn hobby's begin, hoeft hij niet lang na te denken:

“Eten! Noem het maar op en ik lust het. Eens per maand ga ik met Henry Bekkering ergens eten. We zoeken een leuk restaurantje uit waar ze iets speciaals hebben en we trekken er naar toe”. Maar ook moeders pot is niet te versmaden. Sjors is graag thuis. Zijn ouders hebben hem altijd ten volle gesteund, waar hij ook speelde. In Nijmegen zullen ze niet vaak een wedstrijd overslaan.

De vakanties gebruikt Sjors om zich mentaal weer helemaal op te laden. Hij bezoekt vrienden die hij tijdens zijn lange trektocht langs de verschillende clubs heeft opgedaan.

Ten aanzien van zijn toekomst zijn de contouren nog niet heel scherp afgetekend. Hij is bezig met een studie Sociaal Pedagogische Hulpverlening. Het gaat daarbij vooral om de begeleiding van jongeren met een lichamelijke of geestelijke beperking. Welk beroep daaruit voort zal komen weet Sjors nog niet. “Maar,” verzekert hij ons, “het zal in ieder geval te maken hebben met het helpen van mensen. Tijdens het gesprek is hij inderdaad naar voren gekomen als iemand die om mensen geeft. “Een goeie mens”, dat is Sjors Poels.

“Maar eerst nog tien jaar basketballen”, zegt hij lachend tijdens het afscheid.

“Zeg opa”, zegt Lisa, als Sjors weg is, “volgens mij begin je er steeds meer verstand van te krijgen”.

Met een trotse glimlach rijd ik naar huis!